

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **BOMBAYERE s.r.o.**, IČ 28463421, se sídlem Revoluční 763/15, Praha 1, zast. JUDr. Pavlem Dostálem, advokátem, se sídlem Krajinská 44/10, České Budějovice, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské náměstí 471/1, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2016, č. j. MK 64571/2016 OPP, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 2. 2018, č. j. 6 A 227/2016 - 53,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 2. 2018, č. j. 6 A 227/2016 - 53, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2016, č. j. MK 64571/2016 OPP, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti v celkové výši 24.456 Kč, k rukám jejího zástupce JUDr. Pavla Dostála, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Rekapitulace předcházejícího řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 13. 10. 2016, č. j. MK 64571/2016 OPP, žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 1. 6. 2016, č. j. MHMP 976298/2016. Naposledy uvedeným rozhodnutím prvoinstanční orgán uložil žalobkyni, coby uživatelce „[...] *nebytových prostor v nemovitosti č. p. X, k. ú. S. M., K. X, P. X, dle ustanovení § 35 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 9 odst. 2 a 3 památkového zákona, pokutu ve výši 200 000 Kč* [...], *neboť* [ji] *shledal odpovědn*[ou] *z naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle ustanovení § 35 odst. 1 písm. c) památkového*

zákona, kterého se dopustil[a] *tím, že porušil*[a] *povinnosti stanovené v § 9 odst. 2 a 3 památkového zákona, když na shora uvedené nemovitosti, která je kulturní památkou, realizoval*[a] *úpravy spočívající v umístění:*

1. *nové (tedy 2.) reklamní výstrče provozovny Thajský ráj v levém horním rohu nad vstupem do provozovny, o průměru cca 40 cm, v agresivní červeno - zelené barvě,*
2. *půlkruhového podsvíceného reklamního poutače nad vstupem do provozovny Thajský ráj (velikost cca 200 cm x 70 cm) v agresivní červeno - zelené barvě,*
3. *celoplošných polepů oken v prvním patře provozovny Thajský ráj, s nápisy ‚Thajský ráj' a ‚Thaj Paradise' a obrazovými upoutávkami, v červeno - zelené barevnosti,*
4. *2 ks velkých reklamních desek provozovny thajských masáží po stranách vstupu do provozovny, v červeno - zelené barvě s nápisem ‚Thai massage from 9,^{99}€',*
5. *praporu (výstrče) s textem Thai Massage, na dřevené žerdi v okně v 1. patře nad vstupem do provozovny."*

[2] Prvoinstanční orgán ve výroku rozhodnutí uvedl, že žalobkyně popsaným jednáním porušila povinnost uživatele kulturní památky podle § 9 odst. 2 a 3 památkového zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, tj. povinnost pečovat o zachování kulturní památky, chránit ji před ohrožením a znehodnocením, popřípadě před znehodnocením jejího prostředí a povinnost počínat si tak, aby nedošlo k nepříznivým změnám stavu kulturní památky nebo jejího prostředí z hlediska historicky památkové a estetické hodnoty. Podle prvoinstančního orgánu totiž „[p]*rovedené úpravy ohrožují a narušují památkovou a estetickou hodnotu kulturní památky, průčelí kulturní památky do ulice Karlovy je zahlceno reklamou a je negativně ovlivňováno její agresivní barevností. Je ohroženo autentické vnímání historického členění fasády, které je překrýváno reklamními prvky. Umístěné reklamní prvky upoutávají pozornost na nabízené služby v objektu a je tak ohroženo vnímání historicky cenné kulturní památky samotné a uplatnění architektonického řešení vnějšího pláště objektu. Nemovitost č. p. X, k. ú. S. m., K. X, P. X je kulturní památkou zapsanou v Ústředním seznamu kulturních památek České republiky pod r. č. 38300/1-91, a nachází se v památkové rezervaci v hl. m. Praze, prohlášené nařízením vlády č. 66/1971 Sb., o památkové rezervaci v hlavním městě Praze. Provedení úprav pod body 1. - 3 MHMP OPP zjistil při výkonu úřední činnosti dne 27. 10. 2015. Provedení úprav kulturní památky pod body 4. a 5. MHMP OPP zjistil dne 5. 1. 2016. Sankce je ukládána za období od 25. 1. 2016 (zahájeno řízení) do 24. 3. 2016, když k tomuto datu dle zjištění MHMP OPP protiprávní stav trval a předmětné úpravy nebyly odstraněny.*" Prvoinstanční orgán současně žalobkyni uložil povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč společně s uloženou pokutou do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

[3] Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí k odvolacím námitkám konstatoval, že výrokovou část správního rozhodnutí nelze ztotožnit s výrokem rozhodnutí. Zákon nestanoví, jak konkrétně má vypadat výroková část. Podstatné je, že prvoinstanční orgán ve výroku uvedl konkrétní skutkové okolnosti jednání žalobkyně, aniž by jej zatížil vnitřní rozporností. Žalovaný odmítl, že by z části výroku nebylo zřejmé, na které budově žalobkyně provedla popsané práce. Ve výroku prvoinstančního rozhodnutí je jasně uvedeno, že se jednalo o budovu č. p. X, S. M., K. X, P. X. Ve spisové dokumentaci je založena nájemní smlouva, kterou pronajímatel přenechal nájemci prostory v prvním nadzemním podlaží předmětné budovy k provozování podnikatelské činnosti. Z nájemní smlouvy vyplývá, že nájemce je oprávněn, se souhlasem pronajímatele a po schválení správním orgánem, umístit na budově reklamní poutače. Žalobkyně měla možnost se v

prvoinstančním řízení vyjádřit, ale neučinila tak. Žalovaný uvedl, že žalobkyně porušila § 14 odst. 1 a § 9 odst. 2 a 3 zákona o státní památkové péči, přičemž veškeré podklady a důkazy byly v řízení posuzovány v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů. Prvoinstanční orgán uložil žalobkyni sankci za dobu trvání protiprávního stavu, tj. ode dne 25. 1. 2016 do dne 24. 3. 2016, avšak k nápravě podle žalovaného nedošlo ani v době, kdy prováděl odvolací řízení. Dne 1. 6. 2016 toliko v okně v prvním patře předmětné budovy nebyl prapor na dřevěné žerdi. Správní delikt proto bylo nutné posoudit jako trvající. Výše stanovené sankce podle žalovaného odpovídá tomu, že žalobkyně opakovaně a dlouhodobě porušuje povinnosti stanovené zákonem o státní památkové péči. S ohledem na další chování žalobkyně bylo třeba stanovit sankci ve výši, která bude mít dostatečně preventivní účinek.

[4] Rozsudkem ze dne 1. 2. 2018, č. j. 6 A 227/2016 - 53, Městský soud v Praze zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného o odvolání. V odůvodnění rozsudku uvedl, že správní delikt, jehož skutkovou podstatu stěžovatelka podle správních orgánů naplnila, je poměrně široce vymezen a postihuje jednání ve formě konání i opomenutí konání, tedy i jednání vymezené ve skutkové větě prvoinstančního rozhodnutí. Odpovědnost žalobkyně za úpravy předmětné budovy je zřejmá z nájemních smluv, které ve správním řízení předložili spoluvlastníci domu. Na tom nic nemění, že úpravy fyzicky provedl jiný subjekt, tj. Thajský ráj s.r.o., a že příslušná reklamní zařízení vlastnil další subjekt, tj. SVOBODNAREKLAMA s.r.o. Soud tak s ohledem na uvedené závěry odmítl, že správní orgány nezjišťovaly, kdo na budově provedl úpravy. Nadto, žalobkyně v prvoinstančním řízení nežádala, aby správní orgán prvního stupně k této okolnosti shromáždil další podklady, ačkoliv k tomu měla příležitost. Námitka žalobkyně je tak v této souvislosti účelová. Soud odmítl námitku žalobkyně, že správní orgány nekriticky převzaly právní hodnocení skutkového stavu, které provedl Národní památkový ústav. Správní orgány podle soudu využily stanovisko k hodnocení reklamního zařízení v příslušném místě, a to jak z hlediska samotné kulturní památky, tak i širšího okolí, respektive k posouzení neurčitého právního pojmu, který je obsažen ve skutkové podstatě předmětného správního deliktu. Takový postup však není v rozporu se správním řádem, a pokud se správní orgány s odborným posouzením Národního památkového ústavu ztotožnily, není to protiprávní. Žalobkyně ostatně nepředložila žádné věcné námitky, které by zpochybňovaly, že dotčená budova je kulturní památkou, nebo že reklamní zařízení z hlediska památkové péče narušovala zákonem chráněný objekt.

[5] Soud odmítl, že by prvoinstanční orgán pochybil při kontrolní obhlídce budovy. Jednalo se o kontrolu veřejně přístupného místa, která nevyžadovala vstup do budovy. Prvoinstanční orgán při kontrolní obhlídce pořídil fotodokumentaci, tedy jiný důkaz, který správní řád výslovně neupravuje. Pojem kontrolní obhlídka není pojmem procesního práva, avšak zjištěním prvoinstančního orgánu. O provedení a zajištění důkazu fotodokumentací budovy žalobkyně nemusela být informována, neboť k němu došlo ve veřejně přístupných prostorách a nejednalo se o kontrolu ani ohledání. Soud nepřisvědčil tvrzení žalobkyně, že výrok prvoinstančního rozhodnutí není určitý a srozumitelný. Z výroku je patrná skutková i právní věta, skutek je dostatečně přesně popsán, stejně tak je popsána i konkrétní budova, na níž byly úpravy realizovány, a to hned v návětí rozhodnutí číslem popisným, umístěním v katastrálním území, ulicí, číslem orientačním a číslem kulturní památky. Soud se neztotožnil s námitkou, že zahájení správního řízení je limitem pro trvání deliktu, a proto nemůže být sankcionován za dobu, která následuje až poté. Žalobce byl potrestán za delikt, který trval ode dne 25. 1. 2016 do dne 24. 3. 2016, tj.

od doby zahájení řízení do dne, kdy podle zjištění prvoinstančního orgánu správní delikt trval. Podle názoru soudu takto vymezené trvání deliktu není v rozporu ani se správním řádem, ani s památkovým zákonem. Správní řád, na rozdíl od trestního řádu, nespojuje se zahájením správního řízení ukončení skutku. Ačkoliv jsou některé trestní zásady aplikované i na správní trestání, zásada přerušení skutku sdělením obvinění to podle soudu není. Správní orgány v posuzované věci nepostupovaly v rozporu se zákonem či libovolně. K námitkám vůči uloženému trestu soud konstatoval, že žalobkyně ve správním řízení neuvedla své majetkové poměry. Správní orgány proto správně vycházely z veřejně dostupných údajů. Likvidační charakter pokuty žalobkyně namítla až v žalobě, a to podle soudu jen obecně. Soud přisvědčil žalobkyni, že se žalovaný nevypořádal s tvrzenou podjatostí oprávněné úřední osoby, avšak konstatoval, že uvedená vada neměla vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť žalobkyně o tvrzené podjatosti věděla již v době, kdy se dozvěděla o zahájení správního řízení. Žalobkyně námitku podjatosti neuplatnila bez zbytečného odkladu, avšak až v odvolání, přičemž žalovaný k takové námitce oprávněně nepřihlédl.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“). V ní namítla, že se Městský soud v Praze omezil na konstatování, se kterými závěry žalovaného souhlasí a se kterými závěry stěžovatelky nesouhlasí, aniž by provedl jakékoliv dokazování. Správní orgány porušily § 3 a § 50 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, což mělo vliv na zákonnost jejich rozhodnutí. Stěžovatelka odmítla, že by se dopustila správního deliktu podle § 35 odst. 1 písm. c) zákona o státní památkové péči tím, že by realizovala úpravy spočívající v umístění reklamních předmětů, popřípadě, že by se dopustila jednání podle § 9 odst. 2 a 3 téhož zákona. Předmětné úpravy totiž na budově provedla společnost Thajský ráj, což bylo doloženo ze spisové dokumentace. Správní orgány si však od uvedené společnosti nevyžádaly vyjádření. V řízení nebyl proveden žádný důkaz, že úpravy realizovala či objednala žalobkyně. Spoluvlastníci budovy toliko odkázali na nájemní smlouvy; nepotvrdili, že úpravy realizovala stěžovatelka. Ze sdělení D. R., tedy jednoho ze spoluvlastníků budovy, o které se opírá závěr prvoinstančního orgánu, podle stěžovatelky nelze dovodit, že realizovala úpravy budovy. Spoluvlastník budovy se nadto vyjadřoval k bodům 1 až 3 výroku prvoinstančního rozhodnutí a ke zbylým bodům nebyl dotazován. Přesto prvoinstanční orgán přiřkl deliktní jednání výslovně stěžovatelce. Navíc, z předložených nájemních smluv nelze dovodit, že by stěžovatelka měla povinnost nést náklady spojené s péčí o kulturní památku ve smyslu § 9 odst. 2 zákona o státní památkové péči, popřípadě, že by veřejnoprávní povinnosti podle zákona o státní památkové péči stěžovatelka nesměla splnit prostřednictvím dalších subjektů, respektive v jejich součinnosti a na jejich odpovědnost. Stěžovatelka namítla, že se nemohla dopustit správního deliktu, který jí správní orgány kladou za vinu, neboť předměty, které k tomu měla využít, nejsou v jejím vlastnictví, ale ve vlastnictví společnosti SVOBODNAREKLAMA. Ani tuto skutečnost však správní orgány ani soud řádně neposoudily. Naposledy uvedená společnost měla v podnájmu veškeré plochy dveří, oken, okenic, vitrín, fasády atd. na žalobcem pronajatém nebytovém prostoru. Vzhledem k

tomu, že stěžovatelka nebyla uživatelkou těch částí budovy, na nichž mělo dojít ke správnímu deliktu, nemohla porušit § 9 odst. 3 zákona o státní památkové péči.

[7] Stěžovatelka namítla, že prvoinstanční orgán ve věci prováděl další, obsáhlejší šetření, se kterým však žalobkyni neseznámil, a odepřel jí tak právo seznámit se se všemi důkazy. Prvostupňový orgán provedl po seznámení stěžovatelky s podklady řízení další kontrolní obhlídku dne 1. 6. 2016, aniž by jí umožnil seznámit se s obsahem zjištění, která následně vyložil v její neprospěch. Rozhodnutí správních orgánů nemůže obstát, neboť se opírá o kontrolní obhlídky z veřejně přístupných míst, nikoliv o objektivizovanou kontrolu s řádně sepsaným protokolem o kontrole. Prvoinstanční orgán stěžovatelku připravil o právo vyjádřit se ke kontrolním zjištěním, což nese znaky svévole. Fotodokumentaci z kontrolní obhlídky podle stěžovatelky nelze považovat za důkaz opatřený podle § 51 odst. 1 správního řádu. Nadto stěžovatelka uvedla, že předmětná fotodokumentace nevyjadřuje skutečný stav věci, což žalovaný pominul. Stěžovatelka odmítla, že v prvoinstančním řízení nevyužila právo vyjádřit se k věci. Uvedla, že se s podklady rozhodnutí seznámila dne 2. 5. 2016, přičemž o pozdějších úkonech prvoinstančního orgánu nebyla vyrozuměna. Nadto, správní orgány jsou povinny naplnit všechny zásady správního řízení bez ohledu na součinnost účastníka.

[8] Stěžovatelka uvedla, že výrok prvoinstančního orgánu odporuje § 68 odst. 2 správního řádu a nadto je nepřezkoumatelný pro vnitřní rozpornost. Přestože se mělo jednat o více výroků, nejsou nikterak odděleny, a to ani od záhlaví rozhodnutí. Některé části výroku nadto působí jako odůvodnění. Podle stěžovatelky z výroku prvoinstančního rozhodnutí není zřejmé, na které budově měla stěžovatelka realizovat vytýkané úpravy. Ve výroku se totiž současně zmiňuje sídlo stěžovatelky i adresa K. X, P. X. Nadto stěžovatelka odmítla tvrzení žalovaného, že výrokovou část správního rozhodnutí nelze ztotožňovat s výrokem rozhodnutí. Stěžovatelka namítla, že žalovaný převzal stanovisko Národního památkového ústavu, aniž by jej jakkoliv zhodnotil, ačkoliv je český právní řád vybudován na přirozenoprávním východisku s právně normativními důsledky, a stanovisko orgánu veřejné moci proto nemůže být základem pro rozhodování o právech a povinnostech osob. Rozhodnutí žalovaného je postaveno na obecných formulacích, nikoliv na provedených důkazech. Takové rozhodnutí je však podle stěžovatelky nepřezkoumatelné. Žalovaný navzdory odvolacím námitkám pominul rozpory mezi otázkami prvoinstančního orgánu a odpověďmi Národního památkového ústavu. Podle stěžovatelky je zřejmé, že prvoinstanční orgán a Národní památkový ústav v průběhu řízení komunikovali mimo obsah spisové dokumentace. Stěžovatelka odmítla, že prvoinstančním orgánem popsaný skutek představuje trvající delikt vymezený časovým obdobím ode dne 25. 1. 2016 do dne 24. 3. 2016, neboť časové vymezení skutku limitoval okamžik, kdy prvoinstanční orgán stěžovatelce oznámil zahájení správního řízení. Stěžovatelka se vymezila proti tvrzení žalovaného, že se nejedná o první případ, kdy porušila právní předpisy na úseku památkové péče. Spisy, na které žalovaný poukázal, nebyly přílohou spisového materiálu a žalobou napadené rozhodnutí neobsahovalo výsledky předmětných řízení. Žalovaný nikterak nedoložil, že se stěžovatelka dopustila správního deliktu za účelem zvýšení zisku. Stěžovatelka konstatovala, že neměla povinnost vyjadřovat se v průběhu řízení k výši pokuty, která by pro ni byla likvidační. Opačný závěr je v rozporu se všemi zákonnými principy práva na obhajobu. Pokud se stěžovatelka k některým okolnostem v průběhu správního řízení nevyjádřila, činila tak v rámci vlastní taktiky. Závěry žalovaného k výši uložené pokuty jsou podle stěžovatelky nepodložené, přičemž stanovená výše pokuty je

nesmírně citelná, a proto v rozporu se zákonem. V době zpracování žaloby totiž činil zůstatek na jejím bankovním účtu 20.406,19 Kč. Stěžovatelka namítla, že úřední osoba, JUDr. M. F., v minulosti podrobila jejího zástupce JUDr. Ing. Daniela Prouzu, Ph.D., nepřiměřené osobní kritice a dopustila se neprofesionálního chování, neboť při podepisování protokolu o kontrolní prohlídce prohlásila, že takové barevné reklamy stěžovatelce nikdy nepovolí, a diví se, že je někdo povolil. Na výtku zástupce stěžovatelky, že nepřípustně presumuje výsledek dosud nespecifikovaných řízení, uvedla, že by takto právní zástupce reagovat neměl. Žalovaný se uvedenou námitkou nezabýval, přestože ji stěžovatelka řádně vznesla v odvolacím řízení.

[9] Vzhledem ke všem uvedeným námitkám stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Městského soudu v Praze i rozhodnutí žalovaného, věc mu vrátil k dalšímu řízení a přiznal stěžovatelce náhradu nákladů řízení.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na napadený rozsudek Městského soudu v Praze a na odůvodnění svého rozhodnutí. Nadto uvedl, že stěžovatelka namítla podjatost JUDr. M. F. až v odůvodnění odvolání, ačkoliv tak mohla učinit už dříve. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka neuplatnila námitku podjatosti bez zbytečného odkladu, žalovaný konstatoval, že v řízení nevznikla vada, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004 - 59. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Přitom shledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž musel přihlédnout i z úřední povinnosti.

[12] Kasační stížnost je důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud přisvědčil správním orgánům, že správní delikt podle § 35 odst. 1 písm. c) zákona o státní památkové péči, tak jak jej vymezil prvoinstanční orgán ve skutkové větě výroku rozhodnutí, má trvající povahu. Správní orgány však pochybily, neboť trvání správního deliktu vymezily časovým obdobím, které začalo až zahájením správního řízení. Nejvyšší správní soud se v této souvislosti neztotožnil se závěrem Městského soudu v Praze, že na posuzovanou otázku nelze analogicky aplikovat závěry trestního práva. Nejvyšší správní soud již v minulosti analogicky aplikoval závěry trestního práva k okamžiku přetržení pokračování v trestném činu v oblasti správního trestání, neboť například v rozsudku ze dne 12. 7. 2017, č. j. 6 As 116/2017 - 53, konstatoval, že „[p]*rávní úprava správního trestání pokračování v deliktu neupravuje. Lze si nicméně prostřednictvím analogie vypomoci úpravou v zákoně č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, konkrétně jeho § 116: Pokračováním v trestném činu se rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují, byť i v souhrnu, skutkovou podstatu stejného trestného činu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku. Podle § 12 odst. 11 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, platí, že pokračuje-li obviněný v jednání, pro které je stíhán, i po sdělení obvinění, posuzuje se*

pokračování

takové jednání od tohoto úkonu jako nový skutek. V trestním právu se tedy trestná činnost, v níž pachatel pokračoval i poté, co mu bylo doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání, posuzuje jako nový (pokračující) trestný čin (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. ledna 2003, sp. zn. 4 Tz 101/2002). Obdobné závěry je nutno vyslovit i ve vztahu k pokračujícím správním deliktům. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. srpna 2012, č. j. 1 As 49/2012 - 33 konstatoval, že je „třeba identifikovat úkon, který pro potřeby přestupkového řízení nejblíže odpovídá tomu, jaký smysl a účel má v oblasti trestního řízení sdělení obvinění. Jedním z důvodů, proč dochází k přetržení pokračování v trestném činu, je preventivní působení deliktního řízení ‚na samotného pachatele, kdy se mu dostává varování ohledně jeho současného i budoucích skutků' (Kučera, cit. dílo, s. 7). Dle názoru Nejvyššího správního soudu ve vztahu k přestupkovému řízení uvedenou roli splní jakýkoliv úkon ze strany policejního orgánu nebo příslušného správního orgánu, který přestupek projednává, kterým je obviněný z daného přestupku zpraven o tom, že je důvodně podezřelý z jeho spáchání."

[14] Nejvyšší soud přitom například v usnesení ze dne 24. 3. 2015, č. j. 11 Tdo 19/2015 - 63, dovodil, že § 12 odst. 11 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, dopadá nejen na pokračující trestný čin, ale i trestný čin hromadný či trvající. Vzhledem k tomu, že právní úprava účinná v době, kdy se měla stěžovatelka podle prvoinstančního orgánu dopustit správního deliktu, neupravovala ani trvání správního deliktu, bylo třeba analogicky aplikovat principy trestního práva i v této oblasti. Ostatně, Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 15. 4. 2015, č. j. 2 As 204/2014 - 71, uvedl, že „[ř]*ízení ve věci uložení pokuty za deliktní jednání stěžovatele bylo zahájeno dne 13. 1. 2003. Ze shora popsaných závěrů nutno dovodit, že jednání stěžovatele po tomto datu se pro účely ukládání sankce považuje za nový skutek.*" Stěžovatelka mohla v posuzované věci seznat, že je důvodně podezřelá ze spáchání správního deliktu k okamžiku oznámení o zahájení správního řízení. Ve stejném okamžiku tedy ve smyslu výše citované judikatury došlo k přetržení trvání správního deliktu a prvoinstanční orgán nebyl oprávněn vést se stěžovatelkou řízení o skutku, ke kterému mělo dojít až později. Vzhledem k tomu, že prvoinstanční orgán se stěžovatelkou vedl řízení o takto vymezeném skutku, dopustil se vady, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalovaný pak v rozporu s § 89 odst. 2 správního řádu toto pochybení nenapravil, v důsledku čehož je nutné považovat rozhodnutí o odvolání za nezákonné. Městský soud v Praze tedy pochybil, když toto rozhodnutí nezrušil.

[15] Nejvyšší správní soud se za této situace nezabýval zbylou částí kasační stížnosti, neboť správní orgány budou povinny v dalším řízení posoudit, zda se stěžovatelka dopustila správního deliktu podle § 35 odst. 1 písm. c) zákona o státní památkové péči v časovém období předcházejícím oznámení o zahájení správního řízení. Vzhledem k tomu, že správní orgány budou v dalším řízení posuzovat skutek vymezený jiným časovým obdobím, než dosud, závěry Nejvyššího správního soudu ke zbylým kasačním námitkám by již měly toliko akademickou povahu.

IV. Závěr

[16] Vzhledem k uvedeným závěrům Nejvyšší správní soud zrušil podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. pro vady řízení nejen rozsudek Městského soudu v Praze, ale podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 téhož zákona i rozhodnutí žalovaného. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž je podle odstavce 5 téhož ustanovení vázán právním názorem vysloveným v tomto

rozsudku. V daném případě je totiž zřejmé, že rozhodnutí žalovaného mělo být pro vady řízení zrušeno již Městským soudem v Praze, přičemž jeho pochybení nelze zhojit v žalobním řízení. Městskému soudu v Praze by tak nezbylo než zopakovat závazný právní názor vyslovený již v tomto rozsudku.

[17] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl, proto musí rozhodnout též o náhradě nákladů celého soudního řízení. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona má úspěšná stěžovatelka právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[18] Stěžovatelka uhradila soudní poplatky ve výši 3.000 Kč za podání žaloby, 1.000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě a 5.000 Kč za podání kasační stížnosti [položky 18, 20 a 19 přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů]. Pokud jde o úkony právní služby, soud vycházel ze skutečností zjevných ze soudního spisu. Stěžovatelka byla již před Městským soudem v Praze zastoupena advokátem. Za zastupování v žalobním řízení přísluší advokátovi odměna za tři úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a účast na jednání před soudem kratší než 2 hodiny [§ 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Za zastupování v řízení před Nejvyšším správním soudem advokátovi přísluší odměna za jeden úkon právní služby, a to za sepsání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Odměna za jeden úkon činí podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu 3.100 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu je třeba k odměně za každý úkon přičíst 300 Kč na úhradu hotových výdajů, celkem tedy 13.600 Kč. Protože oba zmocnění advokáti, kteří v řízení postupně zastupovali stěžovatelku, jsou plátci daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok na náhradu nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem o částku 2.856 Kč odpovídající dani ve výši 21 %, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Celkové náklady řízení včetně soudních poplatků představuje částka 24.456 Kč. K její úhradě k rukám zástupce stěžovatelky byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta třiceti dnů.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. dubna 2018

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu